

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΚΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο ΣΚΛΗΡΑΚΗΣ

(B')

(Συνέχεια και τέλος)

Η περιουσία του 'Αποκριάτικου θιάσου, μέσα στις γειτονιές, ήταν θριαμβευτική. Η νέα κομωδία του Σκληράκη, άρεσε πολύ. Ο Κώστας ήταν στις δοξές του. Ο κόσμος τον χαιρετούσε, ή νομοκλήτες τον κηρύσσον, άμωρα μάτια τον γλυκοκτύταζαν.

Όταν έπερνε όμως να νυχτώνη και ή 'Αποκριά τελείωνε παιά κ' οι μασκοράδες κουρασμένοι από τις παραστάσεις και από το μαμόρωμα, έβγαζαν τις μάσκες τους και τις φορούσαν άναποδα, πίσω από το κεφάλι, άφροντας το πρόσωπο ελεύθερο, τότε ο Σκληράκης έδωσε την τελευταία του παράσταση κάτω πάλι από το σπίτι της Μαρίας.

Τώρα όμως ή Μαρία δέν κατέβηκε για να τον χαιρετήσει και ής κουζίνας το παράθυρο, που άνοιξε από το πρόσωπό της κ' έλαμπε, έμινε κλειστό.

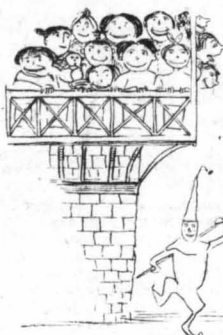
Ο Σκληράκης βλέποντας την περιφρόνησι αυτή άνασταναξε και τραούδησε με νύχτι:

Τι κέρμα να μόν γεννηθής στην έποχή έκείνη, που κορτζαρίζουν ο Ζεύς, κάθε κυρά και δούλα, και τότε βράδι τοδεχόταν και γάιδαρος θά γίνονταν ο Ζεύς για να σέ κλέψη!

για τσαχπινιές να γίνη, τότε πούλι κατάλευκο, τότε χουστή βροχούλα, "Αν τότε ήσουν και σέ, πολλή δέν θέλει στήμι.

Έδωσε ύστερα το σημείο να διευθυνθή ή κουμπανία προς τή μάγτρα και να διαλυθθ. Τί τ'έθελε παιά τό γλέντι και τις παραστάσεις άφου ή Μαρία τόν περιφρόνησε; Όταν μάλιστα ύστερα από λίγες μέρες έμαθε πως ή Μαρία θά παντρευόταν με κάποιον που γήμοσ άπ' την 'Αμερική έλο δολάρια, τοδεθε ταμπλάς!.. Τί μπροσος να κήμη παιά; 'Αν ήσαν 'Αποκριές κήτι θά σκέπτονταν, κήπως θά τά βόλευε. Ένώ τώρα ;... Βηθίστηνε λοιπόν ο Σκληράκης και πάλι στην άφάνειά του. Άρχισ να κτηνίζη κ' όσο πήγαινε και μαριανόταν.

Έτσι πέρασαν μέρες και βδομάδες άτελειώτες.. Πέρασαν μήνες. 'Ηρθε κ' ή νέα χρονιά και άνοιξε και το νέο τό Τριέβδ. Η πόρτα του σάν φτασαν ή μέρες αυτές έτρεξε να τόν βρη. — Σε καλή σου, βρε Κωστή, πώς πρασιניות έτσι και μωράθηκες, σάν βρασμένο ραδικόφυλλο!... Κουράγιο!... — Δέν έχω τίποτα, μπρο παιδιό. — Έ, δέν θά παίζουμε κ' έφ'έτο τίποτε, για τήν καλή χρονιά; — Θά παίζουμε τόν «άνιμωστο γομβρέ» και τούς 'ίδωκς τα μέρη του καθενός για να τά μελετήσουν. — Τήν Κυριακή, κατά τις δέκα, τούς ελεε, έρχοστε και βγαίνουμε στις γειτονιές «παγανά». Μονάχα προσέξτε να μάθετε καλά τά μέρη σας...

Τήν Κυριακή ντυμένη ή παρέα έφτασε στο σπίτι του Σκληράκη. Μά γειτόνισα ρωπήλη έβγαυσε από μέσα.

— Σιγά σιγά παιδιά, τούς ελεε. — Γιατί, μήπως κοιμάται άκόμα ο Κώστας, μήπως εινε άρρωστος; — 'Οχι, άρρωστος δέν εινε, εινε τώρα παιά καλά, μόνον κοιμάται ο φτωχός για να μη ξαναεμπήνησι! 'Αναπαύτηκε!

Η παρέα, στα λόγια αυτά, σάστησε και μασκαρευμένη, καθώς ήτανε, έτρεξε στην κάμση του Κώστα του Σκληράκη.

Ήσυχος κ' άτάραχος, σάν να κοιμότανε, βρισκόταν ο Σκληράκης έξαπλωμένος καταγής, άπάνω σ' ένα λευκό σεντόνι, κρητώντας τα μάλκονια ήτανε γεμάτα.

στα σταυρωμένα χέρια του άγκυλιά, τα φταγά λουλούδια, που ή πονώνυχες γειτόνισες του έφεραν. Ντυμένες τα καλά του, κ' ένα στεφανί ντυκό στο κεφάλι, σποτός «άνιμωστο γομβρέ», έτοιμοι να βγη, για τήν τελευταία του παράσταση στις δόρυμες. Νόμιζε κανείς πως δέν περίμενε παρά μενύχα τήν παια τεν, που ήρθε πρόσχαρη με ή ζαρκη, 'Αποκριάτικο ντυμένη! Ποιά δέν εινε τόσα

λουθα ο Κώστας ο φτωχός και τόσο περιποίησι. Οι διαβάτες όσοι περνούσαν από κει, μασκαρευμένοι και άμασκαρευτοι, έμπαυαν μέσα, για να δώσι τι τρέχει. Κι' όταν τόν αντίκριζαν μπρος τους νεκρό, έμιναν μ' άνοιχτό το στόμα, μη πιστεύοντες σέ δ,τι βλέπανε.

Και όταν κατά το δειλινό, εινε το ξόδι του, το άκολουθούσαν ντυμένοι, λυπημένοι μασκοράδες, οι φίλοι του!...

Και πέρασε έτσι ή παράξενη κηδεία από τις γειτονιές, που και πάλι ελχαν γεμίσει τα πολυκόνια και τά παράθρα από κεφάλια γυναικεία... Κοι πέρασε ο Σκληράκης, νεκρός παιά, κάτω από το σπίτι της Μαρίας, σοβαρός κ' άμλητος γαμβρός, χωρίς τραούδια τώρα κ' άναστεναγμούς... Και σερνόταν από κοντά του ή «κουμπανία» του κ' οι άλλοι μασκοράδες του χωριού, βουβή και λυπημένοι, άλλοι ντυμένοι άσομοχλωμένες φέρμελες, σάν παληροί άρματολοι, άλλοι ντυμένοι σάν σουλτάνοι, άλλοι σάν νόφες από τα χωριά με κίτρινα παντήλια κ' άργυρές κομποθουλές, άλλοι ντυμένοι περίεργα, με ροζα χιλίων - δυο λογιών άλλοι γερόντιοι τυλαγμένοι σέ σεντόνια, άλλοι σάν άρχοντες με χαρτένες περικεφαλαίες, κ' άλλοι με καπέλλα ψηλά από χοντρο χαρτί μπουστανιόμει, άλλοι σάν γοηδόλες τοακωμένες από τή δουλαιά, κ' άλλοι σάν νεόπαντροι, με μεταστρά ματιήλιο στα σελάγια τους, άλλοι σάν ναυτικοί, κ' άλλοι με μαφρες φουστανέλλες και ντυλαμάδες (σάν τούς κλέφτες!...

Οι μασκοράδες γούριζαν μ' άναποδα τις προσωπίδες

Νόμιζε κανείς πως κήδεσε ή 'Αποκριά τόν άθροστο της, ενώ κάτω ο ήλιος στη δόσι του, γέμισε τή φως με το μελιχρό φως του. Και όταν έπέρασε από κάτω από το σπίτι της ή κηδεία, βγήκε ή Μαρία, παντρεμένη τώρα, στο παράθυρο και κούταξε κάτω άδιάφορα. Έκωμε ύστερα το σταυρό της κ' οτε ενα δάκρυ δέν στέλαξε άπ' τά μάτια της, για τόν άτυχο τόν Σκληράκη, που τόσο τήν άγάπησε και τόσο την τραούδησε στη ζωή του μασκαρευμένος κ' δμασκάρευτος...

Όταν ή πομπή ξεκίνησε

ΣΤΑΜ ΣΤΑΜ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

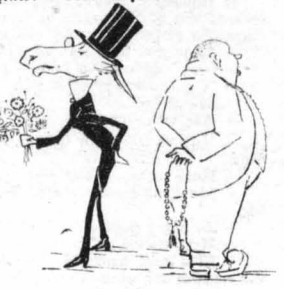
ΔΙΑΣΗΜΟΙ ΧΟΛΕΡΙΚΟΙ ΤΥΠΟΙ

Ο διάσημος Άγγλος ήθοποιός Κήν, ο οποίος πέθανε τραγικός, ο άσόννητος αυτός έρμυεντής τών σαιπηρησιών ρόλων, ελεχε τή μανία να έξαργυζη όποιον άθροστο έβλεπε στο δρόμο, με λόγια ή με χειρονομίες, για να μελετή... τήν έκφραση τής υμοιογνωμίας του. Έννοείται ότι ή πρωτότυπος στή μανία του εινε άρκετές φορές άφορητή να φάν έυλο από διαφόρους άνθι άπειρος!...

Μεταξύ τών μεγάλων «χολερικών» — έτσι λέγονται εκείνοι που θυμώνουν πολύ εύκολα — πρόβει κ' άναφερθή ιδιαιτέρως ο Ναπολιών. Όταν θύμωανε, άρχιζε να τρέμη δυνατά ο δε ξιός του όμοσ, ο οποίος τόν τράνταζε ολόκληρον. Με τήν παραμικρή αντίρρηση που του έφερναν, καταλαμβάνετο από δυνατούς σπασμούς.

Πολύ θυμώδης ήτανε και ο Βολταίρος. Έπίσης ο ναύαρχος Νέλσον ειναν σάν πραγματικός άνθρωποφόγος, όταν τόν έπιανε ο θυμός...

Τό ρεκόρ όμως τής θλιβερός άρρέπειας — δότι προκειται περί πραγματικής άρρόφειας — τό κατέχει άναμφίβολως ο μεγάλος Βόρον. Τήν τρομερή αυτή πάθηση τήν ελεχε κληρονομικώς από τή μητέρα του. Λέει πως ή γυναικα αθή, όταν θύμανε, άρχιζε τό Βόρον και τού έσέκιζε τα ροζα από τή μανία της!... Με κόμ ο Βόρον δέν ήλπιε παρακάτω. Δέν ελεχε συμπληρωσι άκόμα τό τέταρτο έτος τής ήλικίας του, όταν άπεκείραθη μιá φορά να σκοτώση τήν παρμόνια του!...

Και γάιδαρος θά γινότανε ο Ζεύς για να τήν κλέψη.